

Sygn. akt III AUa 159/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Urszula Iwanowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Szczecinie

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 listopada 2016 r. sygn. akt VI U 1454/16

oddala apelację.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 159/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 października 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. W. prawa do emerytury pomostowej, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat, nie osiągnął wymaganego 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. W. wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury pomostowej wskazując, że do pracy w warunkach szczególnych należy mu zaliczyć okres od 1 kwietnia 1975 r. do 15 lutego 1978 r., albowiem w

okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej wykonywał on pracę na stanowiskach: pomocnik przodownika roty, dowódca roty i dowódca sekcji w Komendzie Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w S. w pełnym wymiarze czasu pracy, a praca wyżej wymieniona zaliczona jest do pracy w warunkach szczególnych. Ponadto ubezpieczony wniósł o zaliczenia mu okresów opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od dnia 13 lipca 2015 r. do 29 lutego 2016 r. do ogólnego stażu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

J. W. urodził się w dniu (...) Wniosek o emeryturę pomostową złożył w organie rentowym w dniu 1 lutego 2016 r. Organ rentowy uznał, że ubezpieczony legitymuje się stażem ogólnym 23 lata, 7 miesięcy i 16 dni po doliczeniu okresu nauki zawodu w wymiarze od 1 września 1970 r. do 26 sierpnia 1973 r. Do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 4 ustawy pomostowej organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu następujące okresy:

- od 15 lutego 1975 r. do 31 marca 1975 r., od 16 lutego 1978 r. do 31 października 1978 r. w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnej jako pomocnik przodownika roty, dowódca roty i dowódca sekcji

- od 2 maja 1979 r. do 24 października 1990 r. w (...) na stanowisku rybaka pokładowego.

Ponad te wyżej wymienione okresy ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych jako członek załogi statku morskiego u obcych armatorów:

- od 21 stycznia 1991 r. do 17 czerwca 1991 r.

- od 22 lipca 1993 r. do 12 marca 1994 r.

- od 18 sierpnia 1994 r. do 30 marca 1995 r.

- od 20 sierpnia 2013 r. do 15 września 2013 r.

W tych okresach podlegał on ubezpieczeniu społecznemu. Po dniu 30 marca 1995 r. ubezpieczony pracował jako marynarz na statkach żeglugi morskiej u obcych armatorów, ale nie opłacał on składek na dobrowolne ubezpieczenie społeczne z tego tytułu.

Ubezpieczony od 1 kwietnia 1975 r. do 15 lutego 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową w wymiarze 2 lat, 10 miesięcy 15 dni.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie art. 3 ust. 1 i 3, art. 4, 49 i 51 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r., nr 237, poz. 1656 ze zm.), Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w niniejszej sprawie poza sporem było, że ubezpieczony urodził się po 31 grudnia 1948 r., ukończył 60 lat i nie pozostaje w zatrudnieniu. Natomiast spór dotyczył tego czy ubezpieczony udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych i 25 lat stażu ubezpieczeniowego.

Odnośnie przesłanki spełnienia 15 lat pracy w warunkach szczególnych Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczonemu udało się spełnić ten warunek. Po doliczeniu służby wojskowej w wymiarze 2 lat, 10 miesięcy i 15 dni do już uznanych przez organ rentowy okresów pracy w warunkach szczególnych oraz po doliczeniu okresów dobrowolnego ubezpieczenia, kiedy ubezpieczony pracował jako członek załogi na statkach żeglugi morskiej ubezpieczony udowodnił

ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd miał na uwadze, że ubezpieczony pracował od 15 lutego 1975 r. do 31 marca 1975 r. i od 16 lutego 1978 r. do 31 października 1978 r. w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnej jako pomocnik przodownika roty, dowódca roty i dowódca sekcji, która to praca na podstawie wykazu A dział XIV pkt 23 wyżej wymienionego rozporządzenia zaliczana jest do pracy w warunkach szczególnych. Będąc w tym zatrudnieniu ubezpieczony odbył zasadniczą służbę wojskową od 1 kwietnia 1975 r. do 15 lutego 1978 r., a następnie w terminie 30 dni od zakończenia zasadniczej służby wojskowej powrócił on do pracy w Komendzie Wojewódzkiej Straży Pożarnej. W takiej sytuacji istnieją podstawy do zaliczenia ubezpieczonemu okresu służby wojskowej do okresów pracy w warunkach szczególnych, albowiem zarówno przed jak i po odbyciu zasadniczej służby wojskowej w tym samym zakładzie pracy wykonywał on pracę w warunkach szczególnych. Również w okresie od 2 maja 1979 r. do 24 października 1990 r. w (...) ubezpieczony pracował na stanowisku rybaka pokładowego, a praca ta wymieniana jest w wykazie B dziale IV poz. 4 wyżej wymienionego rozporządzenia. Ponadto również okresy dobrowolnego ubezpieczenia tj. od 21 stycznia 1991 r. do 17 czerwca 1991 r., od 22 lipca 1993 r. do 12 marca 1994 r., od 18 sierpnia 1994 r. do 30 marca 1995 r., od 20 sierpnia 2013 r. do 15 września 2013 r. kiedy ubezpieczony pracował jako członek załogi statku morskiego u obcego armatora można ubezpieczonemu zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

Następnie sąd pierwszej instancji wskazał, że w realiach niniejszej sprawy okolicznością istotną pozostawało też to czy ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w rozumieniu art. 3 ust.1 i 3 ustawy pomostowej (art. 4 pkt 6). Skoro ubezpieczony od 20 sierpnia 2013 r. do 15 września 2013 r. pracował u obcego armatora jako członek załogi statku morskiego to praca ta zaliczana jest do pracy w warunkach szczególnych wymienionych w pkt 23. Prace na statkach żeglugi morskiej wykazu nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Tym samym można ubezpieczonemu zsumować zarówno prace w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jak również w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

Jednakże pomimo spełnienia warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych w myśl art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych ubezpieczony nie udowodnił następnego koniecznego warunku do przyznania mu emerytury pomostowej, albowiem nie udowodnił posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W ocenie tego Sądu i organu rentowego ubezpieczony udowodnił 23 lata, 7 miesięcy i 16 dni już po doliczeniu okresu nauki zawodu, a ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dokumentów, z których wynikałoby, że posiada inny staż ubezpieczeniowy niż ten ustalony przez organ rentowy. Nawet po ewentualnym doliczeniu ubezpieczonemu okresu pracy od 1 listopada 1978 r. do 30 kwietnia 1979 r. jego ogólny staż ubezpieczeniowy nie wyniósłby dalej 25 lat. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw, aby zwiększyć ubezpieczonemu staż ogólny ponad ten już ustalony przez organ rentowy.

Biorąc pod uwagę, iż ubezpieczony nie spełnił wszystkich warunków wskazanych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd Okręgowy uznał, że nie przysługuje mu prawo do emerytury pomostowej. Z tych wyżej wymienionych względów sąd uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za prawidłową i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w całości nie zgodził się J. W., który działając przez pełnomocnika w wywiezionej apelacji zarzucił mu:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. w szczególności art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez uznanie, że ubezpieczony nie wykazał posiadania 25-letniego okresu składkowego w sytuacji wskazania w tym zakresie dowodów potwierdzających jego przekroczenie,
- 2) naruszenie prawa procesowego - art. 232 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie w ocenie sprawy dowodów załączonych do pisma procesowego pełnomocnika ubezpieczonego z dnia 10 października 2016 r., w szczególności w zakresie dokonywania wpłat składek ZUS - bezpośrednio, a także za pośrednictwem Związku Zawodowego (...) w S.,

3) naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia stanowiska wyrażonego w decyzji ZUS z dnia 28 października 2016 r., znak: (...) w odniesieniu do sumarycznego stażu składkowego w wymiarze 23 lat, 7 miesięcy i 16 dni (poprzednio 20 lat, 7 miesięcy i 20 dni) bez uwzględnienia w tym zakresie stanowiska skarżącego,

4) naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstaw faktycznych i prawnych pominięcia w ocenie sprawy dowodów wskazanych i załączonych do pisma procesowego pełnomocnika ubezpieczonego z dnia 10 października 2016 r. (p-kt. 3 lit. a-c).

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o:

- przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do pisma pełnomocnika ubezpieczonego z dnia 10 października 2016 r. w celu zaliczenia wskazanych okresów zatrudnienia do udowodnionych okresów składkowych,

- zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie J. W. prawa do emerytury pomostowej zgodnie z wnioskiem z dnia 1 lutego 2016 r.,

- orzeczenie na rzecz strony skarżącej kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach dotychczasowych postępowań.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że pominięcie przez sąd pierwszej instancji dowodów przedstawionych w toku postępowania przez ubezpieczonego bez wskazania uzasadnienia tej decyzji, stanowi istotne uchybienie przepisowi art. 328 § 2 k.p.c., gdyż nie pozwala na kontrolę tego orzeczenia.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie podtrzymujące w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i w pełni podzielając argumentację faktyczną i prawną zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W ocenie organu rentowego apelacja jest oczywiście bezzasadna w całości, bowiem sąd pierwszej instancji w pełni zebrał i dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy, wyciągnął na ich podstawie nie budzące zastrzeżeń logiczne wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całym zebrany w sprawie materiale dowodowym, należycie go rozważając i wskazując jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość dokonanych ustaleń faktycznych tego Sądu przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku zasługuje na akceptację. Ustalenia te jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym Sąd Apelacyjny podziela przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720). Wbrew zarzutom apelującego, analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w nim również naruszenie przepisów prawa materialnego.

Zarzuty apelacji obejmują kwestię procesową dotyczącą sędziowskiej zasady swobody w ocenie materiału dowodowego, nieuwzględnienie załączników do pisma z dnia 10 października 2016 r. oraz kwestię naruszenia art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Tytułem wstępu wskazać należy, że emerytury pomostowe zapowiedziane w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zostały wprowadzone do systemu ubezpieczeń społecznych przez ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 r. i dotyczą ubezpieczonych zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze (urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.). Zastąpiły one emerytury w niższym wieku przyznawane na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze. Prawo do tego świadczenia było nabywane z reguły w niższym niż wiek emerytalny wieku pod warunkiem wykazania piętnastoletniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Cechą charakterystyczną emerytur pomostowych jest ich przejściowy charakter, zgodnie bowiem z art. 16 ustawy, prawo do tego świadczenia ustaje nie tylko z dniem śmierci uprawnionego, ale również z dniem poprzedzającym dzień nabycia prawa do emerytury, z dniem osiągnięcia przez uprawnionego wieku 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn, jeżeli uprawniony nie ma prawa do emerytury ustalonego decyzją organu rentowego (por. szerzej uwagi zawarte w Prawo do emerytury - komentarz do ustaw z orzecznictwem - I. Jędrasik - Jankowska, K. Jankowska - LexisNexis Warszawa 2011, s. 34 i nast.). Z uwag tych płynie wniosek o odrębnym charakterze obu tych świadczeń (emerytur w niższym wieku i emerytur pomostowych), przy czym już w tym miejscu trzeba wskazać, że nie wszyscy uprawnieni do emerytur w niższym wieku z uwagi na pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, nabyliby obecnie prawo do emerytur pomostowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. II UK 164/11, LEX nr 1171289).

Zgodnie z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do tego świadczenia przysługuje pracownikowi, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. urodził się po 31 grudnia 1948 r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Pomimo spełnienia warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych w myśl art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych, J. W. nie udowodnił następnego koniecznego warunku do przyznania mu wnioskowanego świadczenia albowiem nie udowodnił posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Zarzuty skierowane przeciwko ustaleniu, że ubezpieczony nie posiada wymaganego okresu 25 lat zatrudnienia, w ocenie sądu odwoławczego są chybione i stanowią jedynie polemikę z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego, abstrahując od obowiązujących w tej mierze regulacji prawnych.

Argumentacja J. W. w zakresie możliwości zaliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego wskazanych w odwołaniu, a następnie w apelacji okresów nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że umknęło uwadze ubezpieczonego, że zasadniczo okresy pracy, których zaliczenia się domagał na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego zostały przez organ rentowy uwzględnione. Mianowicie sporne okresy uwzględnione przez ZUS w całości to:

- od 1 września 1970 r. do 26 sierpnia 1973 r.,
- od 16 sierpnia 1993r. do marca 1994r.,
- od 14 sierpnia 1994 r. do maja 1995 r.

Zajmując stanowisko w przedmiocie pozostałych okresów, których zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego domagał się wnioskodawca, tj. okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Zakładzie (...) organ uwzględnił okres od 24 stycznia 1979 r. do 30 kwietnia 1979 r., zaś co do okresu od 1 listopada 1978 r. do 24 stycznia 1979 r. to w sprawie brak dowodu zgłoszenia odwołującego się do ubezpieczeń i odprowadzenia składek z tego tytułu. Z tożsamyh powodów organ rentowy uwzględnił jedynie czas zatrudnienia za pośrednictwem (...) Ltd z C. w okresach od 20 sierpnia 2013 r. do 30 września 2013 r.

Przy czym zauważyć trzeba, że łącznie okresy nie uwzględnione przez organ rentowy to okres zatrudnienia w Zakładzie (...), który wynosił 2 miesiące i 23 dni, a za pośrednictwem (...) Ltd z C. – to 4 miesiące i 1 dzień, zatem nawet uwzględnienie tych okresów w całości nie miałoby wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, bowiem ubezpieczony wciąż nie spełniłby przesłanki legitymowania się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze co najmniej 25 lat.

Wbrew stanowisku apelującego, prawidłowo postąpił organ oceniając przebieg jego zatrudnienia do dnia złożenia wniosku o emeryturę pomostową, tj. do dnia 31 stycznia 2016 r.

Dalej zważyć trzeba na brak podstaw do uwzględnienia wskazywanego przez ubezpieczonego okresu, w którym był on zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku, gdyż nie jest to okres składkowy ani nieskładkowy, w rozumieniu art. 6 i art. 7 ustawy emerytalnej.

Z kolei, analizując roszczenia o zaliczenie skarżącemu do okresów składkowych czasu przebywania na urlopie bezpłatnym Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że w czasie urlopu bezpłatnego zawieszeniu ochrona ubezpieczeniowa. W konsekwencji okresy urlopu bezpłatnego nie są wliczane do okresów ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 334/98, OSNAP 1999/21/694 i wyrok SA w Katowicach z dnia 4 października 2005 r., III AUa 1383/04, LEX nr 175551). Jak podkreślał Sąd Apelacyjny w Katowicach w przywołanym wyroku okres urlopu bezpłatnego, zgodnie z Kodeksem pracy - art. 174 § 2, jest okresem, który stanowi przerwę w realizacji obowiązków i praw pracowniczych u pracodawcy, czyli pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne za pracownika, a co za tym idzie okres ten nie jest ani okresem składkowym, ani okresem nieskładkowym wedle ustawy emerytalnej. Oczywiście okres zatrudnienia wnioskodawcy na statku w trakcie urlopu bezpłatnego, mógłby zostać zaliczony do okresów składkowych ubezpieczonego, gdyby zostały za ten czas opłacone składki na ubezpieczenie społeczne choćby dobrowolne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, LEX 589882). J. W. wskazanych składek za sporny okres jednak nie opłacił. Nie wykazał również w żaden sposób, by w okresie tym podlegał ubezpieczeniu społecznemu na zasadach i w trybie państwa zatrudnienia.

Jako chybiony należy ocenić także zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Przepis art. 232 k.p.c. zawiera dwa zadania. Apelujący wymieniając przepis art. 232 k.p.c., nie zaznaczył, które zdanie tego przepisu objęte jest omawianym w tym miejscu zarzutem. Przyjmując zatem, że apelującemu chodziło o naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c., wskazać należy, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sąd nie może dopuścić się obrazy art. 232 zd. 1 k.p.c., ponieważ przepis ten odnosi się do obowiązków stron, a nie do czynności sądu. Jak wskazuje się w orzecznictwie przepis ten wskazuje na ciężar dowodu w znaczeniu procesowym, czyli obowiązek przedstawienia faktów i dowodów przez strony, nie stanowi natomiast podstawy wyrokowania sądu i

nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia: 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07, LEX nr 465919; 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, LEX nr 487510; 22 maja 2003 r., II CK 367/02, LEX nr 148674). Przyjmując z kolei, że apelujący podnosił naruszenie art. 232 zd. 2 k.p.c., wskazać należy, że w oparciu o ten przepis można zarzucać sądowi, że nie dopuścił jakiegos dowodu z urzędu mimo, że zachodziły ku temu powody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r., I CSK 465/06, LEX nr 327917). Apelujący nie postawił jednak tak sformułowanego zarzutu.

Na marginesie można jednak dodać, odwołując się do sformułowania zarzutu apelacji naruszenia art. 232 k.p.c., że załączniki do pisma ubezpieczonego z dnia 10 października 2016 r. nie wnosiły do sprawy żadnych nowych okoliczności. Dotyczyły uiszczania składek w miesiącach uwzględnionych przez organ do okresów składkowych. Ocena załączników należała do swobodnego uznania Sądu, który okresy wymienione w dołączonych kserokopiach dowodów wpłat, oceniał raczej na podstawie akt ZUS, to im przyznając walor wiarygodności.

Oczywiście niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. Przepis ten określa konstrukcyjne elementy uzasadnienia wyroku, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Obrazą tego przepisu może mieć miejsce wyłącznie wtedy, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny bądź prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwiło kontrolę instancyjną. Ubezpieczony zarzuca Sądowi Okręgowemu brak wskazania podstaw prawnych i faktycznych pominięcia w ocenie sprawy dowodów wskazanych i załączonych do pisma procesowego z dnia 10 października 2016 r. Zatem trzeba zauważyć, że sąd pierwszej instancji w treści uzasadnienia wyroku wyraźnie wskazał, na jakich dowodach się oparł i w jakim zakresie dał im wiarę. Sąd odniósł się do dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego. Argumenty apelującego nie są zatem wystarczające dla uznania zarzutu naruszenia przez Sąd prawa procesowego. Ostatecznie przyjąć należy, że Sąd Okręgowy przytoczył ocenę dowodów wystarczającą dla oceny żądania płatnika, która znajduje aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu Okręgowego, że pomimo spełnienia warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych w myśl art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych ubezpieczony nie udowodnił następnego koniecznego warunku do przyznania mu emerytury pomostowej - 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Ubezpieczony wykazał jedynie 23 lata, 7 miesięcy i 16 dni takich okresów. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw, aby zwiększyć ubezpieczonemu staż ogólny ponad ten już ustalony przez organ rentowy.

Zaprezentowanej wyżej oceny nie zmieniła wywiedziona przez ubezpieczonego apelacja, albowiem była ona jedynie próbą podważenia ustaleń Sądu Okręgowego, sprowadzającą się do nie popartej przekonującą argumentacją polemiki z jego wnioskami i jako taka nie mogła wywołać skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku, bądź jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, dzielając stanowisko sądu pierwszej instancji i uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości.

SSA Barbara Białecka SSA Urszula Iwanowska del. SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk